

[A. C. Mortensen.]

endog saa højt oppe, at de skriver i Betænkningen:

„Mindretallets Parti er af den Anskuelse, at Indenrigsministeren ikke har forstaaet at drage den naturlige parlamentariske Konsekvens af den Stilling, han har ført Rigsdagen ud i, og af det Nederlag, han har lidt.“

De Herrer synes at glemme, at vi ikke, som i Højres Glansperiode, har Landstingsparlamentarisme her i Landet. Havde Folketinget og Regeringen faaet Lov at raade, havde der ingen Vanskelighed været med Konverteringen.

Siden det særlig skal gaa ud over Indenrigsministeren, vil jeg dog minde om den fortræffelige Ordning, det for henved et Par Aar siden lykkedes Indenrigsministeren at gennemføre angaaende Jydsk Landhypothekforening. Der er Grund til at nævne dette i denne Forbindelse. Her lykkedes det at lave en Lov, der virkelig betød noget for de Folk, der var kommet i Klemme. Det lykkedes, fordi Landstinget holdt sine Fummelfingre for sig selv, fordi det ikke blandede sig i det. Da Jydsk Landhypothekforening brød sammen, var samtlige Laantagere som Følge af det solidariske Ansvar i Fare for at blive klædt af til Skindet. Der var Fare for, at ingen af dem kunde sælge deres Ejendom, fordi de ikke vidste, hvordan det kunde gaa med det solidariske Ansvar. Takket være den Lov, som Indenrigsministeren foreslog, takket være den Omstændighed, at han fik Rigsdagen med til denne Lov, blev alle disse Folk ikke alene reddet, men de fik det ud af Sammenbrudet, at de fik deres Gæld og deres aarlige Ydelser betydelig nedsat. Det er de Resultater, der kunde komme ud af det, hvis man lod Ministeren og Folketinget arbejde alene og i Landstinget bare godkendte det, der kom herfra.

Se, dengang var der virkelig Fare paa Færde, derfor kunde Landstinget lade Regeringen og Folketinget ordne Sagen, da skulde det ærværdige Overhus ikke have sine Fingre brændt. Det synes, at kun naar Vanskelighederne er store, rigtig store, er der Mulighed for at faa noget gennemført. Det er vel ogsaa, fordi Vanskelighederne var større i Sønderjylland end i det øvrige Land, at man kunde gennemføre Rentetilskuddet til de mest gældbundne Landmænd dernede, uden at Venstre vrængede „Almisse“ efter dem af den Grund. Det var jo ogsaa kun, da Vanskelighederne var rigtig store for Landbruget i den øvrige Del af Landet, at det var muligt at gennemføre noget her. Det saa man ved

Forligene i Oktober 1931, Juli 1932 og Januar 1933. Men nu, da Forholdene har bedret sig noget for Landbruget, mener Landstingsflertallet at have Raad til at spænde Ben for alt, fordi man tror derved at kunne genere Regeringen.

Jeg ønsker i øvrigt i Anledning af Bemærkningerne i den konservative Betænkning at udtale, at hvad der er foretaget af den ene eller den anden Minister i Konverteringsspørgsmaalet, er foretaget under den samlede Regerings Ansvar, saa hvis der var nogen, der skulde drage Konsekvenser af denne Sag — de Konsekvenser, som de Konservative ønsker —, var det ikke den enkelte Minister, men hele Regeringen. (*Christmas Møller*: Saa meget desto bedre). Det er imidlertid en stor Misforstaaelse, ærede Medlem, naar Det konservative Parti foregiver, at det er Regeringen, der er paa Anklagebænken i denne Sag. Selv om Landstinget er i Stand til at forsinke, forkuldre eller forhindre nødvendig Lovgivning, har det heldigvis ingen Myndighed til at drive Ministrene bort. Der er ikke under Behandlingen af denne Sag gaaet Splinter af Regeringen; tværtimod, Regeringen, Indenrigsministeren indbefattet, nyder i Dag den samme absolutte Tillid hos Flertallet i denne Sal, som den har nydt i hele sin Levetid.

Nej, det er Landstinget, der er paa Anklagebænken. Landstingets Flertal har under hele denne Sag vist, hvor umulig den nuværende Forfatning er i en vanskelig Tid. Venstre og Konservative har under hele denne Sags Behandling fremskaffet ikke blot en lille Pind, men et helt Bræt til Landstingets Ligkiste. Hele denne Sags Gang vil give ikke alene Regeringspartierne, men ogsaa de 8 unge Konservative stærke Vaaben i Hænderne i Kampen for Gennemførelsen af en gennemgribende Forfatningsreform.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for alle de af Ministrene stillede og af Flertallet tiltraadte Ændringsforslag og stemme imod alle de af Mindretallene stillede Ændringsforslag.

Første Næstformand (Vanggaard): I Anledning af de Afgørelser, der træffes af det andet høje Ting, brugte det ærede Medlem Udtrykket „Fummelfingre“. Jeg paa-taler dette Udtryk.

Clausager: Jeg vil gerne begynde med at gøre opmærksom paa, at der i Betænkningen er en Fejl, idet der staar, at Mindre-